

TERVITUS NÕUKOGUDE ARMEELE - RAHUARMEELE!

Kõigi maade proletaarlased, ühinege!

Tallinna POLÜTEHNIK

Tallinna Polütehnilise Instituudi parteibüroo, direktsiooni, ELKNO komitee ja ametiühingukomitee häälkandja

Nr. 5 (233) Kolmapäeval, 26. veebruaril 1958. a. X aastakäik

RAHUARMASTAVA RAHVA ARMEE

Nõukogude Armeed on esimene tõeline rahvaarmee kogu maailmas — nii oma sünniooit kui olemusest, 1918 aasta karmidel päevadel kasvas ta välja Punakaardi saikadest, revolutsioonilisest madrustest ja sõduritest. Esmakordselt maailma ajaloos kaitsesid liitrahva pojad oma vabadust, löid vaenlast tagasi rahvale, mitte üksikuile mõisnikele kuuluvalt maa-alalt.

Varemgi oli ajaloos juhtumeid, kui kogu rahvas tõusis üles kaitses välisvaenlaste vastu, oma isamaa kaitseks. Kuid hädaohu möödudes sellised, rahva laiu masse hõlmavad väesaigad likvideeriti. Klassiühiskond ei vajanud rahvaarmeed, tal oli vaja valitseva klassi huve kaitsvaid ketikoeri. Tõeline rahvaarmee võis tekkida vaid koos Oktoobrirevolutsiooniga, töötavate klasside võimuletulekuga. Tõeline, töötav talupoeg ja töötava intelligenti esindaja sai relva kätte oma huvide, oma maa ja selle rikkuste kaitseks. Ükskõik, kui palju kapitalistliku maailma võimumedhed ka räägiksid rahva huvisid kaitsvast armeest, jääb kapitalistlikus ühiskonnas armeed alati rahvale võõraks ja vaenulikuks. Rahvast ei saa sundida armastama sõjaväge, kes püssipäradelega peksab laiali töötajate demonstratsioone, kelle kõrgema kaitse all politseisalgad rüüstavad töölisorganisatsioone.

Kui omal maal kodanlik propaganda veel kuidagi suudab maha-jäänudid rahvakihte veenda, et nende armeed on loodud ainult kaitseks välisvaenlaste vastu, siis väljaspool oma riigi piire on kapitalistlik armeed alati kohanud vaid vihkamist. Meie vanema generatsiooni inimesed mäletavad veel hästi vaenulikkust, millega võeti Tallinnas vastu ükskõik missuguse kapitalistliku riigi sõjaväe esindajaid. Iga päev loeme ajalehtedest, missuguste «armastusväärsetega» võetakse Ühendriikide sõjaväeosi vastu vaasallriikide elanike poolt, sest iga kapitalistliku riigi armeed kujutab endast teise, endale võõra rahvuse alistajat.

Nõukogude Armeed aga austatakse ja armastatakse ka väljaspool meie maa piire. Maailma lihtsad inimesed tänapäeval, kes pole lasknud ennast mõjutada imperialistide propagandast, näevad temas mitte ainult Nõukogudemaad, vaid kogu maailma rahuarmeed.

Meie töölisel tegid ennastalgavat tööd Suure Isamaasõja perioodil, et armeed varustada relvade ja laskemoonaga, kolhoositalurahvas ütles ennastohverdavalt ära paljustki, et sõduril kaevikus ei tarvitseks tunda tühja kõhtu. Meie teadlaste jõupingutused armeed võimsuse tõstmiseks. Kõik need on nn. käegakatsutavad näited, mis kajastuvad rahva mõtetena, rahva südametunnistusena tema loomingus — kirjanduses ja kunstis.

Kunagi öeldi, kui valmistatakse kahureid, siis hakkavad nad ka laskma, see tähendab — mida tugevam on armeed, seda suurem on sõjaoht. Kas aga pole Nõukogude Armeest rääkides too ütlus vananenud, nagu on vananenud paljud teisedki varemaste aastasadade kogemuste põhjal tekkinud rahvatarkused? Me võime öelda vastupidi — mida tugevam on Nõukogude Armeed, seda kaugemal on sõda. Ning sellepärast armastame oma armeed, Meie armeed võimsus on varemgi pannud vaikima mõnedki laskevalmis seatud kahuritorud ja teeb seda edaspidigi. Süüria piiri ääres jäi peatuma sadade tankiroomikute lõgin, jäi andmata käsklus: «Tuld» tuhandele sellele maale suunatud kahuritorudele just sellepärast, et Nõukogude valitsus ütles oma kindla sõna Süüria küsimuses. Ungari pääses kohutavaist kodusõja koledestest tänu meie armeed abile.

Oma rahva ja kõigi rahuarmastavate rahvaste, kõigi maade rõhutatud rahvaste kõige parem sõber — niisugusena on Nõukogude Armeed sammunud oma neljakümneaastaselt kuulsusrikkal teel. Sellisena on ja jääb ta kogu maailma rahvaste südamesse.

SÕJAMEESTEL KÜLAS

Hiljuti oli mul ELKNÜ Tallinna Linnakomitee ülesandel võimalus külastada üht Tallinna garnisoni väeosa. Andsin pidulikult koosolekul väeosa parima komso-moliorganisatsiooni sekretärile leitnant Danikule üle ELKNÜ Tallinna Linnakomitee rändvimp-li parimate tulemuste eest lahingulise väljaõppe ja poliitilise kasvatustöö alal.

Veetsin ligi poole päeva sõdurite keskel, tutvudes lähemalt nende elu ja tegevusega. Kui palju on need noored teinud oma väeosa kaunistamiseks ja kodusõjaseksmuutmiseks oma kätega.

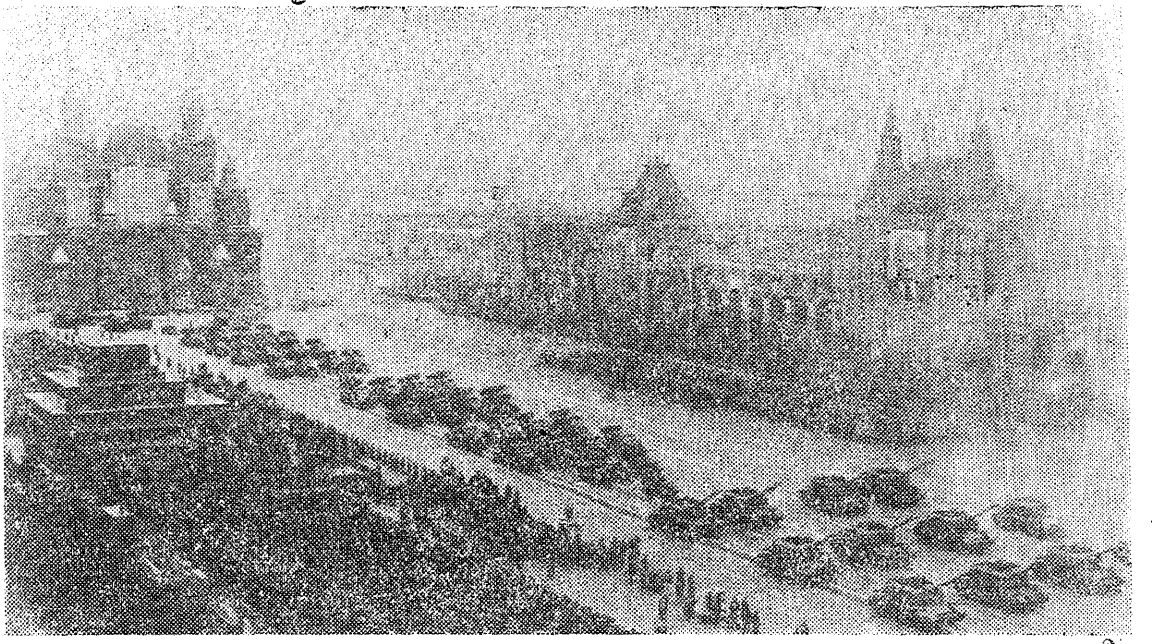
Klubis aga tegeldakse vabal ajal isetegevusega ja, et siin tehakse palju sellist, millest oleks nii mõndagi õppida ka meil, selles veendusin jälgides sõdurite heakavalist isetegevuskontserti.

Kõikjal valitsev kord ja puhtus ei jätnud milleski soovida.

Väejuhatuse hindab kõrgelt sõjameeste tublidust ja püüdlikkust. Nõukogude Armeed 40. aastapäeva puhul autasustati selles väeosas üle neljakümne sõduri ja ohvitseri mitmesuguste autasudega.

Ja kui leitnant Danik ütles kogu väeosa kommunistlike noorte nimel, et tänasest päevast alates püüavad nad töötada senisest veelgi paremini, selleks, et rändvimpel jääks nende kätte ka edaspidi, tervitas terve saal neid sõnu palava heakskiiduga. Pole kahtlust, et noored armeelased peavad oma sõna.

E. KESKÜLA,
ELKNÜ TPI Komitee sekretär

ESIMESED 24 TUNDI VELIKIJE LUKI ALL

Eesti Laskurkorpuse sõjategevus algas Velikije Luki all.

Meie polk jõudis positsioonidele 1943. a. 1. jaanuari hommikul kell 6.00. Kuna vana-aasta viimasel päeval ei olnud tulevahetust, anti meile kümnetunnine puhkus, kuid kella 10 paiku hommikul alustasid sakslased tulistamist. Meile anti käsk valmis olla rünnakuks kell 10.30, kohe pärast kümneminutilise suurtükite ettevalmistust. Ülesandeks oli vallutada ühe maja varem, mille keldris asus luureandmetel toiduainete ja relvaladu.

Sakslased avaldasid ägedat vastupanu. Nad olid barrikadeerinud kõik olemasolevad aknaavad ja ukseid. Meil õnnestus pääseda täiesti maja müüride juurde ja kümnekonna mehega tungida pärast vaenlase tulepunkti kahjutukstegemist keldrisse. Mõne minutiga olime vallutanud trepikoja ja hävitanud granaatidega maja sissekäigu ees asetseva barrikaadi. Kui sakslased said aru oma olukorra väljapääsmatusest, lõpetasid nad tulevahetuse ning visa-

nud relvad akendest ja udest välja, alistusid.

Selle esimese ülesande täitmine tõstis meie võitlusindu.

Meie lõigus sel päeval enam kummaltki poolt midagi aktiivset ette ei võetud. Ainult sakslaste snaiiperid sunnitasid mõningat meeletu härra, segades meie liikumisvabadust kogu ülejäänud õhtupooliku. See-eest saime end korralikult välja puhata.

Öösel, täpselt kell 01.00 anti korraldus saata kaks meest vabatahtlikkuse alusel luurele. Ülesandeks oli välja selgitada vaenlase suurtükide asetus ja staabi asukoht.

Asusime teele. Oli täiesti pime ja esialgu orienteerusime ainult raudtee järgi.

Olime jõudnud juba vaenlase tagalasse ja lähenesime ettevaatlikult ühele patarele. Kuulsime mitmesuguseid käsklusi ja jõudsimis veendumusele, et sakslased valmistuvad pealetungile. Vaevalt olime teinud selle järelduse, kui avatigi tuli meie positsioonidele.

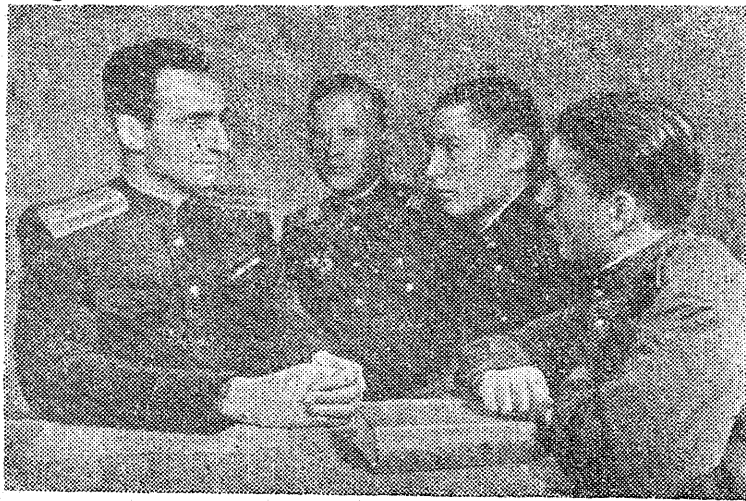
Ülesande kohaselt pidime ootama hommikut, et omada paremat ülevaadet vastase jõudude asetusest, kuid seejuures oli meil tõsisid kahtlusi tagasipääsemise suhtes.

Hommikul kui valgnes, asusime lahinguülesande teostamisele. Kõik läks siiski hästi. Märkinud üles vajalike objektide ja staabi asukohta, asusime tagasiteele. See maa, mille me öösel läbisime paarikümne minutiga, võttis nüüd päevavalgel üle kahe tunni aega. Paaril korral olime juba valmis kaitsma end granaatidega paarikümmeneetri kauguselt mööduvate sakslaste vastu, kuid meid ei märganud maskeeritud välimuse tõttu.

Kella 10 paiku andsime raporti. Meid esitati autasustamiseks ja anti vajalik puhkeaeg.

Nii möödusid esimesed 24 tundi Velikije Luki all.

Isa jutustuse järgi:
E. KIVIMÄE (LM-82)

Oma Nõukogude Armees viibimise ajal teenis praegune TPI üliõpilane Herbert Raat (O-21) ühes väeosas Krasnodari Noore Kaardiväe kangelase vanemleitnant Arutjunjantsiga. Pildil näeme vanemleitnant Arutjunjantsi vestlemas sõduritega.

MEENUTADES...

Oli pilvine novembrikuu pärastlõuna 1954. aastal. Meie, kümme Tallinna poissi, istusime seersantide kooli ühes kasarmus ja püüdsime ette kujutada, milliseks kujuneb meie edaspidine elu. Olime juba 24 tundi teeninud armees, saanud selga vormi ja jõudnud otsusele, et kui rahulikult istuda lastakse, oleks sõjaväes päris mugav viibida: söök-jook prii, õhtul saadetakse puhkama ja hommikul pole muret, et sisse magad.

Äkki katkestas meie mugava unistamise vanema ilmumine ja juba mõne minuti pärast olime varustatud harjade, ämbrite, lap-pide ja kõige muuga, mis on vajalik selleks, et küürida puhtaks kasarmu põrand. Organiseerisime pesemise voolumeetodil: vesi ees, harjad järel ja lapid kõige lõpus. Umbes tunni ajaga oli põrand meie arvates täitsa puhas. Kuigi see läikis, eriti nurkadest, kaunis märjal ja mõnes kohas olid ka veidi tumedad laigud, ruttasime vanema juurde töö lõpetamisest ette kandma. Tema otsus oli aga lühike: «Uuesti pesta!» Küüris-

me nüüd küll palju hoolikamalt, kuid vanema korraldus poole tunni pärast oli jällegi: «Uuesti pesta ja kuivatada korralikult! Mitte viilida!» See tõmbas moraal-i seekord küll päris alla, kuid põrandapesemise saime ka põhjalikult selgeks, sest lõpuks oli vanema hinnang: «Teist võivad veel tublid sõdurid saada!»

Juba see esimene õppetund selgitas meile, et igasse töösse sõjaväes tuleb suhtuda vastutustundlikult.

Nüüd armee-aastaid meelde tule-tades võib rahuldustundega öelda, et elu sõjaväes kasvatab noormeestes just neid omadusi, milledest nii mitmetelgi on tõsiselt puudus, s.o. täpsust, tõsist töös-sesuhtumist, seltsimeeste austamist, tahet raskuste võitmiseks.

K. MÜÜRISEPP (O-21)

Kaljo Müürisepp sõjaväepäevil

